

Paskutinis balandžio mėnesio sekmadienis – Gyvybės diena

„VIEŠPATS Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė jam į nosį gyvybės alsavimą. Taip žmogus tapo gyva būtybe“ (Pr 2, 7). Tokiu vaizdu Pradžios knygos pasakojimas pristato žmogaus gyvybės dovaną. Ši dovana ateina iš Dievo. Kiekvienas įkvėpimas primena, kad gyvenimą turime ne iš savęs. Kiekvienas iškvėpimas primena, kad gyvename ne sau.

Būdamas Dievo paveikslas, žmogus yra pašauktas taip pat dovanoti gyvenimą. Pastangos saugoti ir gelbėti žmogaus gyvybę nurodo į Dievą. Kai dairomės laiko ženklų, kalbančių apie Dievą šiandien, ši yra viena iš sričių, kur galime Jį sutikti.

Gyvybės dovana nustebina veržlumu, gebėjimu prisitaikyti, pakelti iššūkius ir juos įveikti. Kita vertus, ji yra ir stebėtinai trapi. Tai dovana, kurios potencialą svarbu panaudoti prasmingai, bet kurią taip pat reikia ir saugoti.

Dažnai susiduriame su įvairiais iššūkiais: ligos, bedarbystė ir finansiniai sunkumai, tarpusavio santykių krizė, nerimas dėl savo ar artimųjų ateities, nuovargis. Ko gero, pats pavojingiausias yra nebematymas prasmės.

Tad Gyvybės diena, kurią minime paskutinį balandžio mėnesio sekmadienį, yra proga prisiminti, kad mano gyvenimas turi prasmę. Net ir su visais jo ribotumais, sunkumais, klaidomis. Beprasmiška būtų tik nesimokyti iš klaidų.

Esame gavę gyvybės dovaną, kad taptume labiau žmoniški – kad mumyse labiau išryškėtų Dievo paveikslas. Reiškia – kad labiau mylėtume. Ne tik tada, kai tai atrodo lengva, paprasta ir nieko nekainuoja, bet ir tada, kai sunku, kai tai pareikalauja pastangų. Ypač tada.

Šiai misijai reikia viso gyvenimo, o ne tik „sėkmingų“ jo epizodų. Kiekvieną dieną yra prasminga klausti ne *ar* galiu šioje situacijoje būti žmonišku, mylėti, bet *kaip, kokia būdu* galiu tokiu būti. Kasdien turiu priimti save tokį, koks esu, ir atsigręžti į kitą: į Dievą ir į kitą žmogų, kad būčiau išgirstas ir išgirsčiau, paprašyčiau pagalbos, ją priimčiau ar ją pasiūlyčiau ir suteikčiau.

Esame labai susiję vieni su kitais. Net ir silpniausieji, neįgalūs bendruomenės nariai yra ne kliuvinys stipresniesiems, bet šansas jiems būti žmoniškesniais. Elgamiesi su kitais žmonėmis kaip su daiktais – naudingais ar nenaudingais – patys „sudaiktėjame“. Ir atvirkščiai: esame tuo labiau pažengę kaip žmonės, kuo labiau gebame būti atsakingi vieni už kitus, ypač silpniausius.

Balandžio 26-ąją, Gyvybės dieną, prisiminkime, dėl ko yra prasminga gyventi. Teprisipildo širdis dėkingumo ir vilties. Pradėkime kiekvienas nuo savęs, tačiau nepasilikime ties savimi. Atraskime tuos, kuriuos mylime ir kurie mus myli. Ir teatgyja mumyse gyvybės alsavimas, kurį įkvėpia Dievas.

Vyskupas Arūnas Poniškaitis

Lietuvos vyskupų konferencijos Šeimos reikalų tarybos pirmininkas

2020 balandis